Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Syttende Aargang.

Fra 1. Octbr. 1867.

Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give Dig Livsens Krone. Aab. 2, 10.

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

1868.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Octbr. 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Nogle Ord angaaende Tiende.

(Fra „Millennial Star.")

Naar vi tage Menneskenes Handlinger, saaledes som de kunne sees i Sandhedens Lys, til Rettesnor for vor Dømmekraft, maae vi nødvendigviis komme til den Slutning, at Alle ere ganske afhængige af Herren med Hensyn til deres Liv og Tilværelse samt deres jordiske Tabernaklers Ophold. Paa denne Maade ville vi kunne see, at Menneskenes Stilling ikke er meget forskjellig fra den, som hiin Mand var i, der blev overfalden af Røvere mellem Jerusalem og Jericho. Forblindede af deres taabelige og forfængelige Indbildninger samt sløvede formedelst deres Overtrædelser, kunne de ikke fatte Sandheden af de Ord, at „Jorden er Herrens og dens Fylde," uagtet dette er saa ligefrem og tydeligt udtrykt i Herrens aabenbarede Ord. Tvertimod vise de baade ved deres Ord og Gjerninger paa det Eftertrykkeligste, at de nære saadanne Anskuelser som: „Disse Flokke og Hjorde ere mine, — dette Guld og Sølv er mit, — disse Huse og Marker ere mine, og hverken Gud eller Mennesker have nogen Ret til at blande sig i mine Anliggender; jeg gjør med Mit, som jeg vil." Det synes, som om de have forglemt, at de kom nøgne til Verden, at de ikke havde Noget at skjule deres Legemer med, og at Alt, hvad de have, er kommet fra Herren. Det er ikke nok med, at de ikke ville erkjende, at Jorden og Alt, hvad der er paa samme tilhører Herren, men de fornegte ligeledes hans Ret til at regjere over dem, og den Forpligtelse, der paahviler dem til at adlyde hans Love. Disse Bemærkninger ere imidlertid af et almindeligere Slags, end nærværende Linier udkræve. Vi ønske at tale til de Hellige, eller rettere sagt, til dem, som ønske at kaldes saaledes, thi strengt taget er Navnet Hellig kun anvendeligt paa dem, der have underkastet sig Retfærdighedens fuldkomne Lov. Emnet til nærværende Afhandling er et Punkt, som gjentagne Gange er strevet om og fremstillet for de Hellige igjennem „Stjernens" Spalter,

og det i enhver tænkelig Skikkelse. Tillige have de Ældste talt derom næsten utallige Gange, og besynderligt nok er der dog Mange af dem, som kalde sig Hellige, der Lidet eller Intet forstaae desangaaende. Saadanne betragte Tiendeloven som en haard Tvang, og dens Efterlevelse som en utaalelig Byrde. Til det Slags Individer kunde der med fuld Foie siges: „Omvender Eder og lader Eder døbe til Syndernes Forladelse, paadet Eders Forstands Øine maatte oplades, og I kunde komme til at see og forstaae, hvor viist og kjærlighedsfuldt Herren handler med sine Børn."

For at tydeliggjøre dette Punkt ville vi fremsætte og besvare nogle Spørgsmaal:

1) Hvad er Tiende? Ifølge Ordets oprindelige og skriftmæssige Betydning er det Tiendedelen af ethvert Slags, det være sig, hvad det vil, eller med andre Ord, det er den Rente, som Herren kræver af Menneskene, fordi han har tilladt dem at boe paa Jorden og at benytte sig af Alt, hvad der findes paa den. Heraf kunne vi altsaa see, at Alle, enten de saa ere Hellige eller Syndere, ere skyldige at betale Herren deres Tiende.

2) Er Tiendeloven en ny Anordning, og er den egen for denne den sidste Uddeling? Nei, den er ligesaa gammel som Evangeliet, og i enhver Tidsalder, naarsomhelst Herren har havt et Folk paa Jorden, hvilket han har anerkjendt, er den bleven lært og adlydt af samme, og dette vil fremdeles blive Tilfældet, saalænge som Evangeliets Kraft til at frelse er nødvendig.

3) Er Herren saa fattig og nødlidende, at han derfor fordrer Tiende af Menneskene? Nei, thi Jorden og Alt, hvad der er paa den, tilhører ham.

4) Hvorfor kræver han da, at der skal betales Tiende? Af den samme Grund, som han fordrer Lydighed mod enhver anden af Evangeliets Grundsætninger, nemlig til Menneskets eget Gavn.

5) Hvad Gavn vil det være at adlyde denne Lov? Herren har sagt: „Den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes." (Lærd. og Pagtens Bog 21de Afd., 5te Stykke.) Og atter hedder det: „De skulle iagttage denne Lov, thi ellers skulle de ikke agtes værdige til at forblive iblandt Eder." (107 Afd., 2 Stykke.) Da Herren igjennem Propheten Malachias talte til Israetiterne, siger han, at de havde viist Utroskab mod ham, og han bebreider endog hele Nationen for, at den havde berøvet ham ved ikke at betale Tiende. Siden anmoder han dem paa det Indstændigste om at adlyde denne Lov, og gav dem den Forjættelse, at dersom de vilde opfylde den, vilde han udgyde sine Velsignelser over dem saa rigelig, at de ikke skulde have Rum nok til at gjemme dem i. Han giver dem endvidere en stor og herlig Forjættelse, nemlig: „Og jeg vil gaa i Rette med Æderen for Eders Skyld, at den ikke skal fordærve Eders Frugt paa Landet, ei heller skal Eders Viintræ være ufrugtbart paa Marken, sagde den Herre Zebaoth. (Malch. 3, 11.) Ligeledes er der skrevet: „Ær Herren af dit Gods og af al din Indkommes første Frugt, saa skulle dine Lader blive fulde indtil Overflod, og dine Perser revne af Most." (Ordsp. 3, 10. 11.) Hellige! Ere disse Velsignelser værd at tragte efter? De ere tilvisse opnaaelige.

6) Hvormed skal Tienden betales? Den skal betales med det samme Slags, hvoraf vore Indkomster bestaae. „Og saasnart denne Befaling kom ud allevegne, gave Israels Børn i Overflod af den første Grøde af Korn, Most og Olie og Honning og allehaande Indkomst af Marken, og de fremførte Tiende af Alt i Mangfoldighed." (2 Kron. 31, 5.) Formedelst en trofast Opfyldelse af denne Lov

kunne de nødvendige Midler bringes tilveie til Opførelsen af vor Guds Templer, de eneste Steder, hvor mange af Evangeliets Ordinancer kunne udføres og de medfølgende Velsignelser erholdes. I Hellige! Ønske I at være meddeelagtige i disse Velsignelser? Om saa er, da benytter de Midler, ved hvilke I kunne sikkre Eder samme. Dette er nogle af de Fordele, som følge med en trofast Opfyldelse af Tiendeloven. Vi ville endnu omtale en anden Fordeel deraf, og denne bestaaer deri, at derved drages Demarkationslinien mellem de Oprigtige og de Ikke-Oprigtige, thi Loven overlader Vedkommende selv at bestemme, hvormeget han skal betale i Tiende. Den gjør ham derfor til Dommer i sin egen Sag. Under saadanne Omstændigheder maatte i Sandhed den være meget nedrig, som vilde benytte sig af en saadan Frihed, og begaae en Uretfærdighed, og der kunde med Rette siges om Saadanne: „I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig." (Mal. 3, 9.) Hele Verden er for Nærværende under den samme Forbandelse, fordi Menneskene bruge, hvad der tilhører Herren, uden at betale ham den Tiende eller Leie, som han kræver, og hvilken med Rette tilkommer ham.

7) Naar skal denne Leie eller Tiende betales, og for hvor lang Tid? Den skal betales, naarsomhelst Du har nogen Indtægt, og hvert Aar naar Du indhøster din Avling. Dette er en evigvarende Lov, og vil komme til at blive gjældende for alle tilkommende Generationer.

8) Hvad skulle vi betale Tiende af? Af Alt, hvad vi eie, thi vi maae erindre, at vi ikke havde Noget, da vi kom til Verden.

9) Hvormange Gange skulle vi betale Tiende af vor Eiendom? Blot een Gang. Naar Nogen kommer ind i denne Kirke, er det hans Pligt at betale en Tiendedeel af Alt, hvad han eier, og siden at betale en Tiendedeel af sin Indtægt eller af det, han fortjener. For Exempel, da A. kom ind i Kirken, eiede han 1000 Rigsdaler. Af denne Sum var han pligtig til at betale 100 Rigsdaler i Tiende, og som en retskaffen Mand betalte han ogsaa denne Sum. Han havde altsaa 900 Rigsdaler tilbage. Ved Brugen af disse Penge fortjente han 200 Rigsdaler, hvilket Beløb er hans Indtægt, hvoraf han skylder 20 Daler i Tiende, og denne vil han ogsaa betale, med mindre han bliver uredelig og vil berøve Gud, hvad der tilkommer ham. Dette kan maaskee af Mange blive anseet som et meget strengt Sprog, men det var netop paa samme Maade, at Herren talte til de gamle Israeliter, naar de ikke betalte deres Tiende, og dersom vi ikke betale vor Tiende, ere vi i denne Henseende ikke ulige gamle Israel.

10) Af hvilke fordres det, at de skulle betale Tiende? Af alle Mennesker. De, som med Beredvillighed og oprigtigen betale deres Tiende, ville derved sikkre sig Guds Velbehag; „han vil være med dem i sex Gjenvordigheder, og i den syvende vil han ikke forlade dem." De ville blive Guds og Christi Venner, og Arvinger til Faderens Rige. De, som ikke ville adlyde Faderens Befaling, paadrage sig derved Guds Mishag, udelukke sig selv fra al Adgang til hans Nærværelse og standse den Haand, der vilde udgyde Velsignelser over dem. Herren er en Modstander til alle Saadanne. Lægger derfor dette Raad paa Hjerte: „Forlig Dig med din Modstander, medens Du er med ham paa Veien, at Modstanderen ikke skal overantvorde Dig til Tjeneren, og Du skal kastes i Fængsel. Sandelig siger jeg Dig: Du skal slet ikke komme ud derfra, forend Du betaler den sidste Hvid."

11) Have vi nogen Aabenbaring an-

gaaende Tiende? Ja, i Lærdommens og Pagtens Bog, 107de Afdeling. Læser denne Aabenbaring alle I, som bekjende Eder at være Hellige, og lader for Skams Skyld ikke for Fremtiden disse Ord undslippe Eders Læber: „Jeg har ikke vidst, at Tiendeloven var en staaende Lov i Kirken.“

12) Betale Alle, som kalde sig Hellige, deres Tiende? Nei, ikke Alle. Nogle betale redeligen al den Tiende, de skylde, og høste Velsignelsen deraf. Der gives Andre, som betale en liden Deel af deres Tiende, men hvilke ligesom Annanias og Saphira søge at besvige Herren for den øvrige Deel. Vi ville derfor paa det Indstændigste raade Alle til for Fremtiden at handle retfærdig med Gud, og da vil han velsigne Eder, samt aabne Udvei for Eder, saa at I kunne faae Midler til at blive hjemsamlede til Zion. Atter gives der Andre, som slet ingen Tiende betale. Disse søge at retfærdiggjøre sig paa forskjellige Maader, idet Nogle undskylde sig med deres Fattigdom, og Andre med, at de staae i Gjæld til deres Medmennesker. Saadanne skulde betænke, at Herren ikke fordrer Mere af dem, end hvad de kunne udføre. Naar vi blot betragte Sagen i timelig Hedseende, er det netop de Fattige, der fremfor alle Andre skulde adlyde Tiendeloven, paadet de kunde gjøre Fordring paa denne Forjættelse: „Jeg vil mangfoldiggjøre dit Forraad, — jeg vil velsigne dit Brød og dit Vand og borttage Sygdom fra Dig.“ De, som ere i Gjæld, skulde ogsaa betale, hvad de skylde Herren; da ville de faae ham til Ven, og han vil staae dem bi i deres Trængsels Dage. Der er endnu en anden Klasse Individer, blandt hvilke der ogsaa ere Mange, som ikke betale Tiende, og det er dem, der ere rige paa denne Verdens Ting, men ere yderst fattige paa Herrens Aand. De kunne ikke betale Tiende, fordi den vilde beløbe sig til en altfor stor Sum, og de kunne ikke have Raad til at afsee saa Meget. Saadanne skulde komme ihu, at der ikke er Noget, Herren straffer strengere end Misbrugen af hans Velsignelser, og de bør see sig vel for, at ikke deres Rigdomme tage Morgenrødens Vinger og flyve bort. Der findes ogsaa dem blandt de Ældste, som bestræbe sig for at undskylde dem, der ikke betale Tiende, idet de paastaae, at de ere saa fattige, at de ikke kunne gjøre det. Det være sagt til Alle og Enhver, at de, der ikke betale Tiende, ikke ere saa fattige paa Penge som paa Herrens Aand, og hvis de ikke opvaagne fra deres søvnagtige Ligegyldighed og begynde at opfylde deres Pligter, vil Fattigdom blive deres visse Lod; de ville blive fundne uværdige til at regnes iblandt de Hellige, og de ville tilsidst blive Apostater. Hører det alle I, som kalde Eder Hellige — alle Saadanne ville blive Apostater, siger Herren. Dette er en Indsamlings-Uddeling, og med nogle faa Undtagelser ønske Alle, som bekjende sig at være Hellige, at samles med Guds Folk i Zion. Der er ogsaa en anden Kjendsgjerning, som det vilde være godt at overveie, nemlig, at medens dette er en Indsamlings-Uddeling, ønsker Herren kun at indsamle dem, som ere oprigtige af Hjertet. De, der ikke handle i Oprigtighed for Herren, medens de ere her, ville heller ikke gjøre det der, medmindre de vilde omvende sig, thi om de ogsaa skulde komme til Zion, maatte de sikkerligen ogsaa tage sig selv med derhen.

Nogle kunde maaskee indvende, at vi paa denne Maade betragte Tiendeloven som Hovedsagen af hele Evangeliet, og ansee dens nøiagtige Opfyldelse som den eneste Betingelse, der er nødvendig til Salighed. Vi svare: „Visselig ikke. Der er mangfoldige andre Pligter, vi maae opfylde, men vi ville tilføie, at de, som

nøiagtig betale Tiende, ville ogsaa opfylde enhver anden Pligt, der henhører til Evangeliet, thi Pengeaffairer er en af de største Anstødsstene for Menneskene, og Pengegjerrighed er en Rod til alt Ondt. Tiende kan betragtes som Guds Riges Indtægter, og naar det er saaledes, er det en Pligt, der paahviler enhver af dets trofaste Undersaatter at bidrage sin Andeel til dets Fornødenheder. Der er skrevet: „Hvor Eders Liggendefæ er, der vil ogsaa Eders Hjerte være." Dette er en Sandhed, men vi ville ombytte Ordene, saa at de komme til at hedde, „Hvor Eders Hjerte er, der vil ogsaa Eders Liggendefæ være," thi dersom vi elske Guds Rige af vort ganske Hjerte, da vil det være Alt for os, og vi ville ikke alene være villige til at betale vor Tiende, men til at opoffre Alt, hvad vi eie, og endog os selv, for at fremme dets Interesser.

Vi have maaskee sagt Nok angaaende dette Punkt, idetmindste for Nærværende. Men inden vi slutte vore Bemærkninger, ville vi opmuntre de Hellige til for Fremtiden at betragte Opfyldelsen af Tiendeloven ikke blot som en Pligt, men som et Privilegium, thi naar vi betale vor Tiende og heller ikke forsømme de vigtigere Pligter, som Evangeliet paalægger os, ville vi sikkre os Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Venskab, og naar den Tid kommer, at vi ikke længere skulle tælles blandt Dødelige, ville de annamme os i de evige Boliger.

Jesus Christus.

(Fra „Millennial Star.")

Iblandt de store Mænd, som have udført Hovedrollerne i Verdens store Drama siden Adams Dage, er Jesus af Nazareth den største. Ifølge den almindeligt herskende Mening var han født af fattige Forældre, og blev opdragen af sin Fader Joseph, der lod ham oplære i det samme Haandværk, som han selv drev, nemlig som Tømmermand. Han kunde heller ikke godt være født paa noget simplere Sted, end han var, ei heller kunde der have hersket større Dunkelhed angaaende hans tilsyneladende Herkomst, end der var Tilfældet med ham, og dog har han faaet et Navn paa Jorden, som aldrig vil blive forglemt. Hans offentlige Løbebane varede kun henved halvfjerde Aar, og dog har hau efterladt sig en mægtigere og varigere Indflydelse end den største Prophet, Philosoph, Kriger eller Konge, der ere blevne fremstillede i Verdenshistorien.

Jesus af Nazareth, der blev født af Maria, var Guds Søn. Det hellige Væsen, som er Fader til alle Menneskers Aander, er ogsaa Fader til den Aand, som besjælede Jesu Legeme. Derfor sagde han til den Maria, som han mødte ved Graven: „Gak til mine Brødre og siig dem, at jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud" (Joh. 20, 17.) Alle Menneskers Aander ere Guds Afkom, og Jesns er den Førstefødte. Af denne Grund kaldes han „Guds Skabelses Begyndelse," „den Førstefødte iblandt alle Guds Skabninger," „Morgenstjernen," „den Førstefødte iblandt mange Brødre" osv., og derfor er der ogsaa skrevet: „Naar han indfører

den Førstefødte i Verden, siger han: Og alle Guds Engle skulle tjene ham." (Hebr. 1, 6.) Jesus var hos Faderen, førend denne Verdens Grundvold blev lagt, og derfor kunde han med Rette sige til Pharisæerne: „Førend Abraham blev, er jeg," og til Faderen i sin Bøn: „Herliggjør Du mig og nu, Fader, hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, for Verden var."

I Kraft af hans Førstefødselsret blev Jesus en Mægler mellem Gud og Menneskene, og indtog den første Plads i den store Forløsningsplan. For at han kunde blive tilbørlig skikket til det vigtige Hverv, som han skulde udføre paa Jorden, var det nødvendigt, at han fik et Legeme, der var passende for hans ophøiede Mission, og derfor blev Gud Fader til hans Legeme, hvorfor han ogsaa kaldes „Guds eenbaarne Søn." Derfor er Jesus „den Førstefødte" med Hensyn til Aanden, og den „Eenbaarne" i Henseende til Legemet. Hvad vor aandelige Herkomst angaaer, ere vi Alle Guds Børn, og Jesus er vor ældre Broder, men efter vor legemlige Natur ere vi avlede af Mennesker, og vore Legemer ere af Jorden, jordiske, medens Jesu Tabernakel var af himmelsk Oprindelse, da det eneste jordiske Element hos ham var det, han havde modtaget fra sin Moder Maria, og hvilket er det, der alene berettiger til at kalde ham „Menneskens Søn," idet Navnet Menneske selvfølgelig bruges i udstrakt Betydning til at betegne hele Menneskeslægten.

Ifølge sin dobbelte Natur som Guds og Marias Søn er han Christus, og Hensigten med hans jordiske Mission var at aabenbare den sande og levende Gud for Menneskene, at lære dem den sande Gudsdyrkelse, at gjøre den Forsoning, som var bleven nødvendig formedelst Faldet, at overvinde Døden, Helvede og Djævelen og at blive Ophav til Liv og Saliggjørelse for alle Guds Sønner og Døttre her paa Jorden. For at han skulde kunne bringe Mange iblandt Menneskene til Herlighed, maatte han blive dem lig, og derfor „blev han ligesom Børnene gjort deelagtig i Kjød og Blod, paadet han formedelst Døden skulde gjøre den magtesløs, som havde Dødens Vælde, det er Djævelen." (Heb. 2, 14.)

Jesus Christus udførte den Mission paa Jorden, til hvilken han var bleven bestemt, førend denne Verdens Grundvold blev lagt, og formedelst hans trofaste Udførelse af dette Hverv satte han et Exempel for alle sine Brødre, medens han ved sin fuldkomne Lydighed mod enhver af Guds Befalinger viste, at de ikke ere svære at opfylde, ligesom han derved beviste for Gud, for Menneskene og de himmelske Hærskarer, at han var sit høie og hellige Kald værdig. „Han var forsøgt i alle Ting i lige Maade som vi, dog uden Synd. Han viste i sine Gjerninger, at han elskede Retfærdighed og hadede Uret," og derfor blev han „salvet med Glædens Olie fremfor sine Brødre," idet Gud gav ham et Navn, som er over alle Navne, og erklærede, at i dette Navn skulde alle Knæe bøie sig, deres i Himmelen, paa Jorden og under Jorden, og enhver Tunge skulde bekjende, at han var en Herre til Gud Faders Ære." Da han har lidt Døden for Alle, er han bleven Ophav til Saliggjørelse for alle dem, som ham lyde, og Ingen kan komme til Gud uden ved ham.

Enhver Aabenbaring, ethvert Bud, ethvert Princip, og enhver Velsignelse, som kommer fra Gud, meddeles Menneskene formedelst Jesum Christum. For at Menneskenes Bønner skulle kunne være antagelige for Gud, maae de alle opsendes i Jesu Navn, da han paa Grund af sin Fødselsret, sin Beskikkelse og fuldkomne Trofasthed staaer i Spidsen for sine Brø-

dre og er en Mægler mellem dem og Faderen, og denne Stilling vil han komme til at indtage igjennem al Evighed. Den Aabenbaring, som Gud gav til Apostelen Johannes paa Øen Patmos, blev given formedelst Jesum Christum, hvilket vi kunne læse i Joh. Aab. 1, 1. „Jesu Christi Aabenbaring, som Gud har givet ham, for at vise sine Tjenere de Ting, som snart skulle skee, og han udsendte sin Engel og betegnede dem ved ham for sin Tjener Johannes." Saaledes er det ogsaa med Alt, hvad vor himmelske Fader har aabenbaret i disse sidste Dage. Alt er kommet formedelst Jesum Christum. Da Joseph Smith, det nittende Aarhundredes store Prophet, blev begunstiget med sit første himmelske Syn, i hvilket han saae baade Faderen og Sønnen, modtog han al den Underviisning, der meddeeltes ham, fra Frelseren, medens det Eneste, Faderen talte til ham, var disse Ord: „Dette er min elskelige Søn, hør ham."

Tro paa Jesum Christum er derfor aldeles nødvendig til Salighed, thi for det Første er det alene formedelst hans Forsoning, det er muligt at blive frelst, og for det Andet kan Ingen lære, hvorledes han kan faae Deel i Forsoningen. medmindre Jesus aabenbarer det. Tro paa Frelseren maa derfor nødvendigviis blive prædiket for alle Folk, da den er selve Grundvolden til Menneskets Frelse, og enhver Ordinance, der udføres, enhver Pagt, der indgaaes, og enhver Institution, som oprettes, maa Alt skee i Jesu Christi Navn, for at det skal kunne være gyldigt. Det store Sidste-Dages Værk, der er almindelig bekjendt under Navnet „Mormonisme," men hvis rette Navn er Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er blevet paabegyndt og fortsættes under den Herre Jesu Christi Overopsyn, og han vil lede det, indtil det bliver fuldendt.

Foruden de gamle Apostlers Vidnesbyrd om, at Jesus lever, uagtet han døde paa Korset, have vi ogsaa Vidnesbyrd af Mænd, som i vore Dage have seet ham. Af et Syn, som Joseph Smith og Sidney Rigdon havde den 16de Februar, ville vi anføre Følgende: „Medens vi overveiede disse Ting, rørte Herren ved vor Forstands Øine, og de bleve opladte, og Herrens Herlighed omskinnede os; og vi saae Sønnens Herlighed hos Faderens høire Haand, og annammede af hans Fylde. Og vi saae de hellige Engle, og dem, der ere helliggjorte for hans Throne, tilbedende Gud og Lammet, og de tilbede ham igjennem al Evighed. Og see, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig at han lever, thi vi saae ham hos Guds høire Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Eenbaarne, at ved og formedelst ham ere Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere ere avlede som Sønner og Døttre af Gud." (Lærdommens og Pagtens Bog, 92de Afdeling, 3die Stykke.) Dette er det Vidnesbyrd, som de Sidste-Dages Hellige bære for hele Verden, nemlig, at Jesus lever, og Enhver, som troer og adlyder ham, vil formedelst hans Aands Inspiration faae et Vidnesbyrd for sig selv om, at han lever.

Jesus er den eneste sande og retmæssige Konge for denne Jord, og da ingen af de nulevende jordiske Monarker have modtaget deres Myndighed fra ham, er deres Magt ikke retmæssig, og den vil blive tagen fra dem. Ikke destomindre er det de Helliges Pligt at adlyde Regjeringen og Lovene i det Land, hvor de boe, thi dette er Herrens udtrykkelige Befaling.

Tiden er imidlertid nær, da han, hvis Ret det er at regjere, vil komme og tage sit Rige i Besiddelse, og alle Folk og Herredømmer ville komme til at tjene og adlyde ham.

Den store Revolution, ved hvilken Jesus skal blive gjenindsat som Regent over alle denne Verdens Riger, er allerede begyndt, og han er selv Ophav til Værket. Han har selv nedlagt Spiren til sit Rige. Dette Værk er bekjendt for Verden under Navnet „Mormonisme," og fra den vil den ypperligste Regjering, som Verden nogensinde har seet, udvikle sig — en Regjering, der vil blive mægtig, universal og guddommelig. Selv medens dette Værk var i sin første Barndom, har det udført Undere, og dog er dette blot en Skygge af det, som det vil komme til at udføre. „Mormonismen" har en indre Kraft, hvorved den voxer i Storhed og Magt med en for Verden frygtelig og ustandselig Hurtighed. Alle Slags moralske og physiske Vaaben, som Menneskene have kunnet opfinde, ere forgjæves blevne anvendte mod den. Undertiden har det for menneskelige Øine seet ud, som dens Undergang var uundgaaelig, og Verden begyndte allerede at juble derover, men den har bestandig uskadet gjennemgaaet enhver Forfølgelse, og har ikke tabt Andet end det, der var til dens Fordeel at blive af med. Det, som kan bestaae, voxe og blomstre tvertimod alle menneskelige Anskuelser, maa være af guddommelig Oprindelse, og dette er den for Verden skjulte store Hemmelighed i „Mormonismen."

Dette er en Kjendsgjerning, som enhver Sidste-Dages Hellig er fuldkommen bekjendt med, og det er Overbeviisningen om, at Herren styrer dette Værk, der ansporer Guds Folk til trofast at stride for samme. Dersom jordiske Krigere kunne være villige til at gaae Døden imøde for deres Konge og Fædreland, hvormeget mere skulde ikke vi være beredvillige til trofast at kjæmpe for Jesu Christi Sag, da vi ere visse paa Seiren. Der er et stort Værk at udføre, nemlig at bringe en heel Verden til at underkaste sig dens retmæssige Konge, at faae opsøgt Israels kongelige Sæd, og al Ugudelighed udryddet fra Jorden, medens det menneskelige Samfund skal blive gjenfødt, Sandheden komme til at triumphere og et Folk helliggjort og beredt til at møde Kongernes Konge, Faderens Eenbaarne og vor elskelige Broder, den Herre Jesum Christum.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Octbr.

Jernbanen over Sletterne i de Forenede Stater.

(Fra „Millennial Star.")

Vi antage, at det vil glæde de Hellige at faae høre Noget om den Hurtighed, med hvilken Arbeidet paa Jernbanen over de øde Sletter i de Forenede Stater skrider frem, og derfor ville vi optage følgende Linier fra „New York Herald":

„Omaha, den 2den September 1867. Jernbanen er nu færdig paa en Strækning af fire hundrede og tredsindstyve (engelske) Mile, og man antager, at den om en Maaneds Tid vil blive færdig heelt op til Klippebjergene, altsaa paa en Strækning af fem hundrede og halvfjerdsindstyve Mile."

Denne Nyhed maa være særdeles opmuntrende for dem, som agte at emigrere til næste Aar, og for alle de Hellige i Adspredelsen, der længes efter Udfrielse fra Trældom. Herren arbeider i Sandhed kraftigen for sit Folks Forløsning og for Befæstelsen af det Rige, hans Børn skulle arve. Hvorfor er dette store Foretagende blevet paabegyndt, og hvorfor paaskyndes det med en saa beundringsværdig Hurtighed? Fordi Herren har virket paa Menneskenes Hjerter og bevæget dem til at arbeide for ubevidst at udføre hans Hensigter. Han har plantet sine Hellige mellem Bjergene og bevaret dem som et særskilt Folk, indtil de ere blevne stærke nok til at haandhæve deres Rettigheder og forsvare den Regjeringsorden, som han har aabenbaret for dem trods al Modstand. Det ene Aar efter det andet har han ladet en Deel af sine Udvalgte samles fra fjerne Lande for at styrke Zion, og dette er skeet uden at Landets Hjælpekilder ere blevne udtømee. De Ugudelige, som vilde glæde sig i hans Folks Ødelæggelse, har han holdt borte formedelst de store Vanskeligheder og de utallige Farer, der ere forbundne med den lange og besværlige Reise til Utahs vide Dale.

Herren har forjættet formedelst sine gamle Propheter, at han i de sidste Dage vil paaskynde sit Værk i Retfærdighed, — at han vil gjøre et forkortet Arbeide paa Jorden, — at han vil samle sine Børn langtfra, og at de skulle „komme hasteligen og let." Og nu, da de formedelst „Jakobs Guds mægtige Arm ere blevne stærke," og ere forberedte paa den Strid med Verden, som nødvendigviis maa komme, har han virket paa Menneskenes Hjerter og arbeidet iblandt Nationernes Raad, indtil de ikke alene have undfanget den Idee at forene Atlanterhavet med det stille Hav ved Jernbaner, men ogsaa i Virkeligheden besluttet sig til at udføre dette Foretagende, der fremskyndes med en Kraft, en Hurtighed og et Held, som man hidindtil endnu aldrig har hørt Mage til.

De Helliges Indsamling fra alle Kanter paa Jorden vil herefter blive udført med Lethed i Sammenligning med den Maade, paa hvilken man tidligere reiste. Dampskibe ville med Hurtighed føre dem fra den ene Havn til den anden, medens de siden endnu hurtigere kunne reise med Jernbaner fra Atlanterhavet til det stille Hav, saa at Alle, som ønske det, kunne „gaae op til Herrens Bjerg og Jakobs Guds Huus, at de kunde lære om hans Veie og vandre paa hans Stier." Anlæggelsen af denne Jernbane over de øde Sletter vil ogsaa paa andre Maader være til Gavn for Guds Folk. Formedelst dette Foretagende vil Verden blive aabnet for dem som et Marked for deres Produkter, og dette vil anspore dem til med fornyet Iver at lægge sig efter Agerbruget og at fabrikere Alt, hvad der kan bidrage til at gjøre Livet behageligt. Andre Nationers og Klimaters Frembringelser ville ogsaa blive lettere at erholde, da de Monopoler, som Spekulanter have indført, ville blive afskaffede, og Alt vil bidrage til de Helliges Fremvæxt og Udvikling som en Nation.

De, som lige fra Begyndelsen have forudsagt „Mormonismens" hurtige Fald, have i Jernbanen over Sletterne fundet et nyt ufeilbarligt Vaaben, der skal give den Dødsstødet. Hvor besynderligt er det ikke, at „Mormonerne" fremfor andre Mennesker skulde ønske saa meget at see dette Foretagende fuldendt saa snart som muligt, uagtet man venter, at netop dette vil blive deres Ødelæggelse. Fra alle Lande ville uden Tvivl Mange, som ikke ere af vor Tro, besøge Utah, og iblandt dem vil der rimeligviis være Nogle, der ønske vor Tilintetgjørelse, men vi frygte ikke for Udfaldet.

Den Rettænkende og Sandhedskjærlige vil faae saa meget Beundrings- og Efterlignelsesværdigt at see, at Mange ville kaste deres Lod i Vægtskaalen til vor Fordeel, og de, som reise igjennem, ville ikke have Andet end Godt at fortælle om os, medens den Ildesindede og Fordærvede vil være magtesløs og uskadelig. „Mormonismen" lever endnu til Trods for alle de Anstrengelser, som ere blevne anvendte for at tilintetgjøre den, og Aarsagen hertil er, at den er af Gud, af hvilken Grund den ogsaa fremdeles vil vedblive at blomstre og skride fremad, indtil den opnaaer dens høie Bestemmelse at blive den ledende og styrende Magt iblandt Nationerne. Gud har bevaret den, indtil den er bleven istand til at forsvare sig mod Verden, og nu aabner han Veien for alle Nationer, saa at de kunne komme og see dens Skjønhed, modtage af dens Velsignelser og føle dens Kraft.

Vi ere taknemmelige mod Gud for hans Godhed, idet han „baner Vei gjennem Orkenen" for sit Folk, og vi skue med Glæde fremad til den Tid, da dette Arbeide er blevet færdigt, samt lykønske de Hellige i Adspredelsen for de Nyheder, vi høre angaaende den beundringsværdige Hurtighed, med hvilken Arbeidet paa Jernbanen over Sletterne fremskyndes.

Nordplat-Stationen og Jernbanen over Sletterne.

Følgende er et Uddrag af et Brev fra en Correspondent til „New York Times":

Flekken Nord-Platte er en skjøn Prøve paa de Settlementer, som saa hurtigt springe frem langs den nye Reiseroute i Vesten. Den er for Nærværende Stedet, hvor de Passagerer, der skulle videre vestover, stige af Jernbanen, og er Udgangspunktet for dem, der agte sig til Denver og Californien. For nogle Uger siden fandtes der ikke et eneste Huus der paa Stedet, hvorimod der nu er over hundrede Saadanne, af hvilke dog næsten alle blot bestaae af Hytter, som ere blevne opførte i Hast, men imidlertid er der dog ogsaa et godt bygget og vel indrettet Hotel. Netop nu er der paa Grund af Indianernes Plyndringer paa Sletterne og Reisens Afbrydelse en Masse Fragtgods ophobet samt en Mængde Passagerer samlede i Nord-Platte. Iblandt dem, der saaledes ere blevne standsede paa deres Reise vestover, findes der nogle agtværdige Personer, og deriblandt de Forenede Staters Dommer i Denver-Distriktet, men den langt overveiende Deel af denne blandede Menneskehob bestaaer af Vovehalse, som tilbringe Tiden med Spil af alle Slags, fra Kortspil indtil „Keno" og „Faro." Dag og Nat hersker der en uafbrudt Støi i „Salonerne," og Pengesummer, der variere mellem fem og indtil halvtredsindstyve, ja endog indtil hundrede Dollars, gaae fra den Ene til den Anden med en Hurtighed, der maa forbause Enhver, som ikke er vant til den Sorgløshed, det vilde Liv paa Sletterne medfører. Idag er det første Numer af „the Frontier Index," et Ugeblad, udkommen i Nord-Platte. Det er en liden men livlig Avis, og dens første Udgivelse udmærkedes ved Nærværelsen af nogle Medlemmer af Senatet, hvilke tilfældigviis vare der paa en Lysttour.

Vi forlode Nordplatte henved Kl. 9

imorges, og Toget naaede den nuværende Ende paa Jernbanen ved Middagstid. General Augur med to regulaire Compagnier Cavalleri og to af Pawneesstammen, der vare afmønstrede og tilhørte et Regiment, som commanderedes af Major North, der var en erfaren Mand med Hensyn til Affairerne paa Sletterne, ventede der paa General Shermanns Ankomst for at drage videre til Forterne M'Pherson og Laramie. De modtoge deres høie Gjæster med al mulig Opmærksomhed, og forskaffede et Feltlazaret for at føre Damerne til Leiren i, medens de tilbøde de Øvrige i Selskabet med Senator Chauler i Spidsen en tilstrækkelig Eskorte. Derpaa begave Nogle sig tilhest til „Høiene," der laae et Par Mile fra Leiren, medens de Øvrige gik hen for at see Arbeidet paa Jernbanen.

D. Herrer Casement, som have paataget sig denne Deel af Jernbanen, ere begge unge Mænd, og de udføre det Hverv, de have paataget sig, med en Kraft, som hidindtil ikke har fundet sin Lige i Jernbanernes Historie, hverken her eller i noget andet Land. Naar man hører, at der paa en eneste Dag nedlægges to Mile Jernbane, og det i en Egn, der ligger saa fjernet fra de Steder, hvorfra Materialierne maae hentes, er det vel Umagen værd at erkyndige sig om, hvorledes det bliver udført. Skinnerne blive førte fra Omaha til Grændsen paa almindelige Banevogne, og derpaa blive de læssede paa mindre Vogne. To Afdelinger Arbeidsfolk ere udtagne til dette Arbeide, og naar en af de smaa Vogne er paalæsset, saavel med et vist Antal Skinner, som med en Deel Spiger og Træmaterialier, bliver den trukken af Heste hen til det Sted, hvor Jernbanen slutter. Derpaa tage tre eller fire Mand Plads paa hver sin Side af Vognen, og enhver af dem tager sin Skinne, som han lægger i Sporene paa de i Forveien nedlagte Slippers. Andre Arbeidere følge efter med store Hammere og fastnagle Træmaterialierne, medens atter Andre fastspigre Skinnerne til de nedlagte Slippers. Store Flokke Arbeidere ere et godt Stykke i Forveien for at grave og nedlægge Træmaterialierne, medens Andre følge bagefter for at jevne Jorden og fylde op mellem Sporene. Paa Grund af den beundringsværdige Hurtighed, med hvilken Banen bliver lagt, maae uundgaaelig de, som ikke have seet Arbeidet, troe, at det maa være meget daarligt udført, men det er aldeles ikke Tilfældet. Vi have idag kjørt to og en Fjerdedeel Miil af Banen, hvoraf en Deel var lagt igaar, og denne er lige saa god som de fleste af Banerne i Østen. Paa de tre hundrede og halvtredsindstyve Miles Jernbane fra Missourifloden og vestover har der siden den blev lagt ikke været andre Reparationer, end saadanne, som i Almindelighed behøves paa enhver Sporvei. Det er en Selvfølge, at det vilde være umuligt at anlægge en saa lang Jernbane i saa kort Tid uden i et ganske fladt Land, og da dette netop her er Tilfældet, seer det næsten ud til, at Forsynet har dannet dette Fastland saaledes i det Øiemed, at dets østlige og vestlige Kyster skulde komme til at staae i Forbindelse med hinanden ved Jernbane-Linier.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840. (Fortsat fra Side 366.)

Det glæder mig at kunne underrette Eder om, at vi have det godt her paa Stedet, og at der hersker en bedre Helbred iblandt de Hellige end tidligere, og paa Grund af den nuværende ubetydelige Sygelighed i Sammenligning med den, der herskede forrige Aar, slutter jeg mig til, at denne Egn i Fremtiden vil blive et sundt Sted. For Nærværende er der henved 3,000 Indvaanere i Nauvoo, og Flokke komme hertil daglig. Flere Stave ere blevne oprettede i forskjellige Dele af Landet, og disse ere i en trivelig Forfatning.

Levnetsmidlerne ere nu meget billigere, end dengang I reiste herfra. Meel koster henved 4 Dollars pr. Barrel, — Mais og Kartofler henved 25 Cents pr. Bushel, og Prisen paa andre Ting staaer i Forhold hertil. Der har været en rig Høst overalt i de Forenede Stater.

I ville bemærke gjennem „the Times and Seasons," at vi staae i Begreb med at bygge et Tempel til vor Gudsdyrkelse her paa Stedet. Der gjøres nu Forberedelser dertil. Hver tiende Dag bliver anvendt af Brødrene til Steenbrydning osv. Vi have i dette Øiemed sikkret os et af de yndigste Steder i Landet. Det antages at blive betydeligt større end Templet i Kirtland, og mere pragtfuldt, hvilket upaatvivleligt vil vække Opmærksomhed blandt Jordens Store.

Vi have indsendt et Andragende til Legislaturen angaaende Staden Nauvoos Inkorporation og om Tilladelse til at oprette en Læreanstalt, og jeg tænker, det snart vil gaae igjennem.

Ligeledes vil jeg underrette Eder om min Faders Død, hvilken Begivenhed, om end smertefuld saavel for hans Familie som for Kirken i Almindelighed, var dog hans beseglende Vidnesbyrd om Sandheden af Herrens Værk Aarsag til megen Glæde. Broder Hyrum bliver hans Eftertræder som Kirkens Patriark ifølge hans sidste udtrykkelige Ønske og Velsignelse.

Flere fremragende og ansete Personer ere indtraadte i Kirken og have viist Lydighed mod Troen, og det glæder mig at kunne underrette Eder om, at Værket udspreder sig hurtigt paa dette Fastland. Nogle af Brødrene ere nu i New Orleans, og vi vente en stor Indsamling fra Syden. Jeg har havt den Glæde at modtage henved hundrede Brødre, som ere ankomne med Ældste Turley. Jeg er bleven underrettet om, at de Øvrige have standset i Kirtland, da de ikke havde Midler til at komme længere. Jeg troer ikke, at de, som ere komne hertil i dette Efteraar, have taget den bedst mulige eller mindst bekostelige Vei. De fleste af Brødrene have faaet en eller anden Beskjæftigelse, og det seer ud til, at de ere ganske godt tilfredse, samt at de ere villige til at lytte til Raad.

Brødrene Robinson og Smith have nylig faaet Brev fra Ældste Kimball, Smith og Woodruff, hvorved vi ere blevne underrettede om, at Herrens Værk er begyndt i London, hvilket jeg er glad ved at høre. Ligeledes er jeg bleven underrettet om, at der er blevet sendt Ældster til Australien og Ostindien. Jeg ønsker, at det Samme maa skee overalt, hvor det lader sig gjøre, og at I sende Evangeliet til saa mange Steder, som I muligviis kunne, inden I forlade Englænd.

Elskelige Brødre! I maae for en Deel kunne forstaae mine Følelser, naar

jeg betragter det store Værk, som nu ruller fremad, og jeg overtænker det Forhold, jeg staaer i til samme, medens det udspredes til fjerne Lande, og Tusinder annamme det. Jeg kan nogenlunde fatte det Ansvar, der paahviler mig, og at jeg storligen trænger til Bistand ovenfra og behøver Viisdom fra det Høie, paadet jeg kunde blive istand til at lære de Hellige, der nu ere blevne et stort Folk, Retfærdighedens Grundsætninger, og lede dem overeensstemmende med Himmelens Villie, saa at de kunde blive fuldkommengjorte og beredte til at møde den Herre Jesus Christus, naar han viser sig i sin Herlighed. Kan jeg stole paa at have Eders Forbønner til vor himmelske Fader, og kan jeg være sikker paa, at alle mine Brødre og Søstre i England (hvilke jeg elsker, skjøndt jeg ikke har seet dem) bede for mig, paadet jeg maatte kunne undflye alle Satans snedige Anslag, overvinde enhver Vanskelighed og være istand til at lede dette Folk saaledes, at det kunde komme til at nyde de Velsignelser, som ere i Behold for de Retfærdige? Jeg beder Eder om dette i den Herres Jesu Christi Navn.

De Hellige erindre, at store Ting beroe paa deres personlige Bestræbelser, og at de ere kaldte til at være vore og den Hellig-Aands Medarbeidere i Udførelsen af det Sidste-Dages store Værk, og i Betragtning af sammes Storhed, dets Velsignelser og Herlighed, bør de ikke alene begrave, men ganske udrydde al Egoisme, og derimod lade Kjærlighed til Gud og Menneskene faae Overhaand, saa at de kunde komme til at ligne gamle Enoch og begribe alle Ting, baade det Nærværende, det Forbigangne og det Tilkommende, samt opnaae enhver Naadegave, ventende paa den Herres Jesu Christi Tilkommelse.

Det Værk, med hvilket vi i Forening ere beskjæftigede, er ikke af noget almindeligt Slags. De Fjender, vi have at kjæmpe mod, ere listige og behændige i deres Bevægelser; det sømmer sig derfor os at være forenede i vore Bestræbelser og stedse at lade en god Forstaaelse herske iblandt os indbyrdes. Da skulle vi med den Almægtiges Hjælp gaae fra Seier til Seier; vi ville faae Kraft til at overvinde vore Lidenskaber, og vore Fordomme ville forsvinde; der vil ikke blive Plads for Had i vore Hjerter; Lasten vil skjule sit hæslige Hoved, og vi skulle nyde Himmelens Bifald og blive anerkjendte som „Guds Sønner."

Lader os vise i vore Gjerninger, at vi ikke leve for os selv, men for Gud, thi derved ville vi opnaae de største Velsignelser baade for Tid og Evighed.

Jeg antager, at Læren om „Daab for de Døde" allerede har naaet Eder, og at det maaskee kan have fremkaldt adskillige Betragtninger i Eders Sind. Jeg kan ikke i dette Brev give Eder al den Oplysning, I kunde ønske angaaende dette Emne, men fraseet den Kundskab, vi kunne hente fra Bibelen, vil jeg sige, at det var praktiseret af de gamle Hellige, og Paulus bestræber sig for ved Hjælp af samme at bevise Læren om Opstandelsen, og siger: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? Hvi døbes de da for de Døde?"

Jeg fremsatte denne Lære først offentlig, da jeg holdt Ligprædikenen over Broder Seymour Brunson, og siden har jeg givet Kirkens Medlemmer en almindelig Underviisning angaaende dette Punkt. De Hellige have Ret til at blive døbte for dem af deres Paarørende, som de troe vilde have annammet Evangeliet, hvis de havde havt Anledning til at høre det, og hvilke have annammet det i Aandeverdenen formedelst dets Prædiken af dem,

som ere blevne sendte til dem i Fængslet. Uden at jeg udvikler dette Emne videre, ville I uden Tvivl see dets Skriftmæssighed og Fornuftighed, og det viser maaskee, at Jesu Christi Evangelium har en videre Udstrækning end den Nogle have forestillet sig. Men da Udførelsen af denne Ordinance henhører til dette Sted, er det ikke nødvendigt at udvikle den omstændelig. Uagtet det altid glæder mig at give al den Oplysning, jeg kan, tillader dog Rummet mig det ikke nu.

Vi have for nogle Dage siden faaet Brev fra Ældste Hyde, som nu er i New Jersey, og forventes at afgaae til England, saasnart Ældste Page naaer ham. Han ønsker at vide, om omvendte Jøder skulle reise til Jerusalem eller komme til Zion. Jeg ønsker derfor, at I skulle underrette ham om, at omvendte Jøder maae komme hid.

Hils alle Brødrene og Søstrene, og siger dem, at det skulde have glædet mig at komme over til England for at see dem, men jeg er bange for, at Omstændighederne ville fordre, at jeg maa forblive her i nogen Tid; derfor beder jeg dem indstændigen om at komme og see mig. Jeg forbliver, elskelige Brødre, Eders hengivne

Joseph Smith.

Mandag den 19de. Parley P. Pratt tilligemed Familie ankom til Manchester og fortsatte Udgivelsen af „Stjernen."

Br. Orson Pratt har nylig udgivet en Pamphlet under Navn: „En interessant Beretning om flere mærkværdige Syner og nogle for nylig opdagede gamle amerikanske Optegnelser," hvilket Skrift udgjør 31 Sider og giver en kortfattet Skildring om Kirkens Opkomst.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Hungersnød i det nordlige Sverrig. Høsten i Norrland tegnede i For- og Mellemsommeren meget godt, og der var derfor stor Glæde hos denne Landsdeels gjennemgaaende meget fattige Befolkning; men den tidlig indtraadte Nattefrost har saa at sige aldeles tilintetgjort Høsten, og Befolkningen imødeseer derfor en grændseløs Elendighed. Af et Brev fra Haparanda af 3die f. M. meddeler „Aftonbladet" Følgende: „Høsten er kommen, og hvilken Høst! Folket siger med mørkt Sind: Sikkert ville Mange døe i Vinter! Udsigten til, at en Mængde Mennesker skal døe af Sult, er unegtelig uhyggelig." I et Brev fra Umeå til samme Blad hedder det: „Nøden i Westerbottens Len synes for den tilstundende Vinter at skulle blive høist truende. Lensbestyrelsen har allerede indgivet til Hs. Majestæt et Andragende om at erholde et Bidrag af Staten til at opkjøbe Korn og Meel; men Staten kan ikke yde saa Meget, som der behøves, og den private Velgjørenhed maa anmodes om hurtig Hjælp i stor Stiil, hvis ikke Tusinder af Mennesker i Vinterens Løb skulle sulte ihjel."

Tydskland. Choleraen er optraadt i Køln med ikke ringe Heftighed og har udbredt sig over hele Byen. Den 7de f. M. indtraf 31 Sygdomstilfælde.

Frankrig. Det fremgaaer af Udtalelserne i den franske Presse, at Stemningen i Frankrig atter nærmer sig til den Ophidselse, der herskede under den luxem-

burgske Conflikt. Under 19de September skrives fra Paris: „Efterretningerne om militaire Forberedelser blive Dag for Dag hyppigere. Idag erfares, at Indenrigsministeren i en Rundskrivelse til Præfecterne og Underpræfecterne har tilkjendegivet dem, at de Tropper, som ligge i Garnison i deres Departementer eller Distrikter, i Vinterens Løb skulle deeltage i krigerske Øvelser, og at de efter Evne skulle fremme dem. I Meudon fortsættes Skydeøvelserne baade med den lille Kobberkanon og en ny stor Revolverkanon.

Spanien. En interessant Belysning af Tilstanden i Spanien gives i en Correspondance fra Paris til „Times," der siges at hidrøre fra en Ven af den spanske Regjering, og saaledes vel tør ansees for paalidelig. Narvaez lader de „amnesterede" Insurgenter gribe i Tusindviis og transportere til Filippinerne eller til det pestbefængte Fernando Po. Fra Katalonien ere allerede 7 a 800, hvoriblandt Alcalden og Medlemmer af det moderate Parti, blevne deporterede. For nogle af disse ere deres Venner gaaede i Forbøn, for at de kunne blive sendte til de kanariske Øer eller et andet Sted med et mindre usundt Klima, men forgjæves; thi Regjeringen vil være fri for dem og ikke fodre dem i for lang Tid.

Italien. I Italien hersker der fremdeles en betydelig Uro og Spænding. Ifølge en Correspondance til Bladet „Italia" (i Neapel) skal allerede en Mængde garibaldiske Friskarer i smaa Afdelinger have listet sig ind i det pavelige Territorium til Trods for de italienske Troppers Aarvaagenhed. Den pavelige Regjering skal have concentreret sin militaire Styrke ved Otricoli.

Ifølge et Telegram af 24de September til Aftenmoniteuren er Garibaldi paa Befaling af den italienske Regjering bleven fængslet i Asinalonga, idet han stod i Begreb med at overskride den romerske Grændse.

Amerika. Efterretningerne om de indre Tilstande i de nordamerikanske Fristater lyde temmelig betænkelige. Kampe mellem Hvide og Sorte synes at høre til Dagens Orden. I Washington og Tennessee er der nylig forefaldet en forbittret Kamp mellem de to Partier, i hvilken flere Personer bleve saarede, og man imødesaae yderligere Uroligheder. Noget Lignende berettes fra Richmond, hvor Negrene havde angrebet Politiet, og Uordenen var stegen i en saadan Grad, at Tropperne havde faaet Ordre til at berede sig til Angreb.

Blandinger.

Forliste Skibe. Ifølge en Bekjendtgjørelse fra Bureau Veritas i Paris er Antallet af de i afvigte Juli Maaned totalt forliste Skibe 167, hvoraf 68 engelske, 25 norske, 22 amerikanske, 14 franske, 8 danske, 8 preussiske, 6 hollandske, og 16 af forskjellige andre Nationer. Antallet af de i Juli Maaned undergaaede Dampskibe er 10; 13 Skibe erklæredes for Vrag, og Antallet af de Skibe, som paa Grund af manglende Efterretninger om dem formodes forliste med Mand og Muus, udgjør 14. Det samlede Antal af undergaaede Skibe fra 1ste Januar til 30te Juni var

1517; naar dertil føies de 167 i Juli, er det: 1684 fra 1ste Januar til 31te Juli 1867. For den samme Periode i 1866 var dette Antal 1659. Altsaa giver 1867 en Forøgelse af 25.

Ifølge Reorganisationsplanen for den franske Armee vil denne til næste Foraar komme til at bestaae af 1,100,000 Mand, nemlig en aktiv Armee paa 500,000 og en Reserve paa 600,000 Mand, og danne 5 Armeekorps. Bevæbningen skal bestaae af 600,000 Chassepotgeværer, 500,000 til Bagladevaaben ombannede Geværer og en Reservebeholdning af 300,000 Geværer. Om ogsaa disse ere Bagladegeværer siges ikke.

Den russiske Flaade i Østersøen bestaaer for Øieblikket af 81 Skibe med tilsammen 492 Kanoner, 112,637 Læster drægtige og med Dampmaskiner af en samlet Styrke af 22,660 Hestes Kraft. Af disse 81 Skibe ere 24 Pandserskibe, af hvilke 2 Fregatter paa henholdsviis 24 og 14 Kanoner, 3 svømmende Batterier, hvert paa 25 Kanoner, 6 Corvetter, paa hver 7 a 8 Kanoner (under Bygning), 10 Monitorer med hver 1 Taarn, forsynet med 2 Kanoner, og 3 Monitorer med hver 2 Taarne, af hvilke 2 under Bygning. De andre til Østersøflaaden hørende Skibe indbefatte 7 Skrue-Linieskibe, 8 Skrue-Fregatter, 6 Hjul-Fregatter, 12 Hjul-Corvetter og 13 Kanonbaade. Til denne Flaade maa desuden henregnes 2 Skrue-Transportskibe, 18 Seil-Transportskibe, hørende til Krigshavnene Kronstadt, Sveaborg og Reval, samt 32 smaa Hjul- og Skrue-Fartøier. Det russiske Marine-Budget til Øvelsestogter og Exercits i 1867 beløber sig til ikke mindre end 66,678,460 Frs., hvoraf 56,523,151 Frs. ere de ordinaire Udgifter, og 10,049,309 extraordinaire.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.